

εὐθὺς δ' ἀφοῦ φανῇ ἡ ποδάρι ἢ κεφαλὴ λύκου, κτύπα μὲ δύναιμι καὶ προσοχὴν.»

— «Ἰδοὺ!» — εἶπεν ὁ Ἰάκωβος, ἐκτελέσας ἐν ἀκαρεῖ τὰ διαταχθέντα. «Ἰδοὺ, καθὼς διέταξες.»

— «Καλὰ, τέκνον μου.»

Μόλις εἶχε τελειώσει τὴν φράσιν ὁ γέρον καὶ μετὰ τρομερόν τι οὐρλισμῶν ἐφάνη εἰς τῶν ποδῶν τοῦ λύκου διὰ τῆς στέγης· ἀλλ' ἅμα ἐφάνη, ὁ Ἰάκωβος κατέφευγεν ἐπ' αὐτὸν τὸν πέλεκυν μὲ τὴν δυνάμιν, ὥστε τὸν ἀπέκοψε. Τοιαύτην ὑποδοχὴν δὲν περιέμενε, βεβαίως ὁ λύκος, ὅθεν ἐξέφερε τρομερὰν κραυγὴν πόνου καὶ ἀπέσυρε τὸν ἀκρωτηριασθέντα πόδα τοῦ ἀπὸ τῆς γενομένης ὀπῆς. Ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ ὅμως ἀντὶ τούτου ἐφάνησαν οἱ δύο πόδες καὶ ἡ κεφαλὴ ἄλλου ἐξηγριωμένου λύκου! Ἀλλὰ καὶ οὗτος δι' ἑνὸς κτυπήματος τοῦ πελέκειος ἐπὶ τῆς κεφαλῆς ἠναγκάσθη ν' ἀποσυρθῇ μετὰ τρομερῶν οὐρλισμάτων. Διὰ δὲ τῆς ἀνοικθείσης ὀπῆς ὁ γέρον ἠδυνήθη νὰ λογχίσῃ κατὰ τὴν πλευράν διὰ τῆς δικέλης τοῦ τρίτον τινα λύκον ἐτοιμαζόμενον νὰ πηδῇ ἐντὸς τοῦ τυροκομείου, μετὰ τοῦτο ἔλαβε χώραν τρομερὰ πάλιν μεταξὺ τῶν λύκων.

— «Ἐὰν δὲν ἦναι πολλοί, — εἶπεν ὁ γέρον, — ἐσώθημεν. Οἱ μὲν ὕγιεις θὰ ἐπιπέσουν κατὰ τῶν πληγωθέντων συντρόφων των καὶ θὰ τοὺς καταφάγουν, ὅπως συμβαίνει πάντοτε μεταξὺ τῶν λύκων — ἀφοῦ δὲ χορτασθοῦν, θὰ ἀναχωρήσουν.»

— «Ὅπως εἶπεν ὁ γέρον, οὕτω καὶ συνέβη· διότι μετὰ μικρόν, ἡ πάλιν ἔπαυσε, καὶ ἡ προτέρα ἡσυχία ἐπανῆλθεν.

— «Ἐσώθημεν!» — εἶπεν ὁ γέρον. — «Οἱ λύκοι δὲν θὰ ἦσαν πολλοί, χορτασθέντες δ' ἐκ τῆς σαρκὸς τῶν συντρόφων των, ἀνεχώρησαν πρὸς ἀναζήτησιν ἐδωλωτέρας λείας. Τώρα δὲ, τέκνον μου, δε εὐχαριστήσωμεν τὸν Θεὸν διὰ τὴν τὴν εὐκολὴν σωτηρίαν μας· διότι, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσω, Ἰάκωβε, ἡ καρδιά μου ἔτρεμε διὰ σέ, ἐπειδὴ γνωρίζω τὰ τρομερὰ ταῦτα θηρία.»

— Μετὰ τὴν πρὸς τὸν Θεὸν εὐχαριστίαν ἀμφοτέροι, ὅ τε παπποὺς καὶ ὁ ἔγγονος, καὶ τοὶ ἀπηρδισμένοι ἐκ τοῦ κόπου καὶ τοῦ φόβου, ἐπεσκεύασαν τὴν γενομένην εἰς τὴν στέγην ὀπὴν καὶ λαθὼν ἕκαστος ὀλίγον γάλα· ἐπλαγίασαν διὰ νὰ ἀναπαυθῶσιν. (ἀκολουθεῖ.)

Πάπας Λέων ὁ 13ος.

Ἡ προκειμένη εἰκὼν παριστᾷ τὸν Πάπαν Λέοντα τὸν 13ον, ὅστις ἐγεννήθη τὴν 2 Μαρτίου 1810, ἀνηγορεύθη δὲ Πάπας τὴν 20 Φεβρουαρίου 1878. Ὁ Λέων 13ος εἶναι ἀνὴρ ὑψηλοῦ ἀναστήματος, ἰσχνός

τὸ σῶμα καὶ ὠραῖος καὶ χαρίεις τὴν ὄψιν, ἀξιοπρεπὴς καὶ σχεδὸν αὐστηρὸς τὰ ἔθνη, γλυκὺς τοὺς τρόπους, μετρίφων, συμπαθητικὸς καὶ λίαν προσηγνὴς εἰς πάντας. Τὸν καιρὸν τοῦ δαπανᾶ γράφων, σπουδάζων, ἢ συνεργαζόμενος μετὰ τῶν ὑπουργῶν του.

Ὁ νέος Πάπας εἶναι προσέτι λιτὸς εἰς τὴν τροφὴν του καὶ οἰκονόμος εἰς τὰ ἔξοδα τῆς αὐλῆς του, οὐχὶ δὲ καὶ τόσο ἐπίμονος ὅσον ὁ προκατόχος του, εἰς τὰς ἀρχαίας ἀξιώσεις τῆς Παπασύνης. Κατὰ τινὰ στατιστικὴν

Πάπας Λέων ὁ 13ος.

δ' ἀποθανόντων Πίος 9. ἦν ὁ 252ος Πάπας Ῥώμης. Ἐκ τῶν 252 τούτων, 33 ἦσαν Ἕλληνες, 15 Γάλλοι, 8 Σύροι, 6 Γερμανοί, 5 Ἰσπανοί, 2 Ἀφρικανοί, 2 ἐκ Σαβοΐας, 2 Δαλμάται, 1 Ἀγγλος, 1 Πορτογάλος, 1 Ὀλλανδός, 1 Ελβετός, οἱ δὲ λοιποὶ πάντες Ἴταλοι.

ΠΟΙΚΙΛΑ.

Αὐτάρκεια.

— Ἡκοῦστέ ποτε τὸν μῦθον ἐκαίνον περὶ τῶν ἀνθέων καὶ φυτῶν, τὰ ὅποια ἦσαν δυσηρεστημένα διὰ τὴν κατάστασιν των;

Ἡ ὁρὸς ἤρχισε νὰ μαραίνεται, ἐπειδὴ δὲν ἤδυνάτο νὰ φέρῃ ὠραία ἄνθη καθὼς τὸ ῥόδον· ἡ ἀμπελος ἤρχισε νὰ ξηραίνεται, διότι δὲν εἶχε δυνάμιν νὰ στέκῃ μόνη, καθὼς τὴν ὀρῶν· τὸ ῥόδον, διότι εἶχεν ἀκάνθας, τὸ κρίνον, διότι δὲν εἶχε τὸ ὠραῖον χρώμα τοῦ ῥόδου καὶ οὕτω καθ' ἑξῆς. Ὁ βασιλεὺς, εἰς τοῦ ὁποίου τὸν κήπον ταῦτα ἦσαν, εὐρὼν αὐτὰ καταλυπημένα καὶ σχεδὸν νεκρά, ἤρχισε καὶ αὐτὸς νὰ λυπηθῇ, ὅτε αἰφνης εἶδε μικρόν τινα πᾶν σέ ν, ζωηρόν καὶ ὠραῖον, ὅστις ἐμειδίασεν πρὸς αὐτὸν μὲ πρόσωπον ἱλαρόν.

— «Πῶς;» — εἶπεν ὁ βασιλεὺς μὲ θαυμασμόν, — «Σὺ εἶσαι ἱλαρὸς καὶ εὐτυχής, ἐνῶ οἱ σύντροφοί σου μαραίνονται ἐκ τῆς λήπης; Πῶς τοῦτο;»